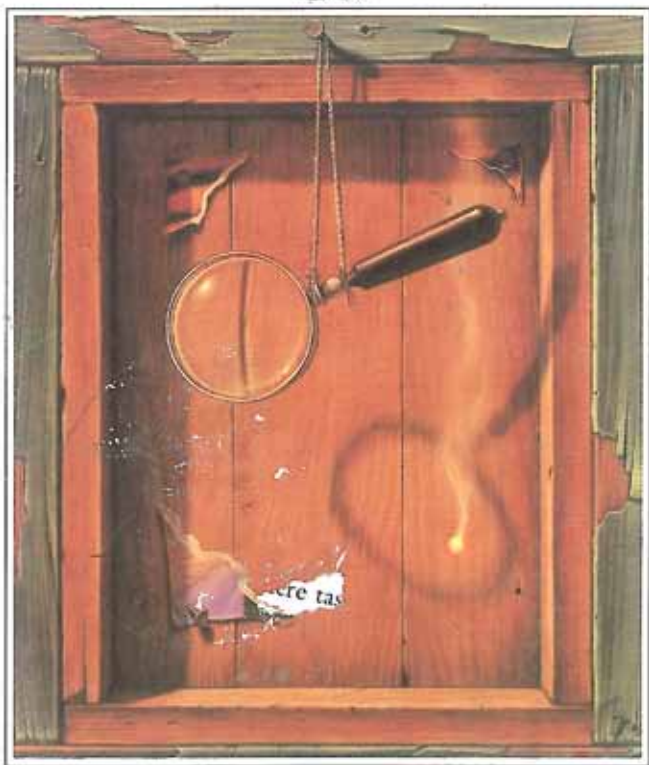

Özcan Karabulut

BELKİ DE
KAYBEDEN
ZAMAN

2. BASIM

Özcan Karabulut.
BELKİ DE
KAYBEDEN
ZAMAN

TÜRK YAZARLARI

1. basım: 1998

2. basım: 1998

ISBN 975-510-876-9

© Özcan Karabulut / Can Yayınları Ltd. Şti. (1998)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,

Özal Basımevi'nde basıldı. (1998)

Dizgi: Serap Kılıç

Özcan Karabulut.
BELKİ DE
KAYBEDEN
ZAMAN

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

ÖZCAN KARABULUT

Özcan Karabulut, 1958 Adana doğumlu. ODTÜ’de istatistik okudu. 1979-1982 döneminde ODTÜ Edebiyat Kulübü’nün başkanlığını yaptı. Edebiyatçılar Derneği’nin kurucularından olup dernek tarafından yayımlanan *Bir Topluöldürümün Öyküsü - Sıvas Kitabı*’nın çalışma grubunda yer aldı. Kendisinin sunup yönettiği söyleşileri ‘*Her Pazartesi’ Edebiyat Konuşmaları* adıyla yayına hazırladı. *Düşler Öyküleri* dergisinin editörlüğünü yapıyor. Öykü Kitapları: *Karşı Öyküler* (1984), *Hüzünle Bazı Günler* (1990), *Baştan Sona Yalnızlık* (1997), *Belki de Kaybeden Zaman* (1998).

İÇİNDEKİLER

Bana Sevgilinin Kim Olduğunu Söyle.....	9
San Giovanni'ye Mektuplar	15
Aşktan Başkası	35
Öteki Taraf	47
Gri Bir Kentin Ortasında	53
MRTA'lar, Martılar Uçun!	59
Koridorda Topuk Sesleri.....	65
Belki de Kaybeden Zaman	77
Self-terapi Zamanları	89

BANA SEVGİLİNİN KİM OLDUĞUNU SÖYLE

Sevgilimle ara sıra buluşuruz. Onunla buluşmalarımız Ankara'dan İstanbul'a, pastanelerden örgüt evlerine farklı kentlere ve mekânlara uzanır. Günün herhangi bir saatinde gelen bir telefon, buluşmamızın mekânını ve zamanını belirler. Bu, bazen İMO Ankara Şubesi Lokali, bazen Toplumsal Araştırmalar Vakfı, bazen de Denizatı Pastanesi olur. Ben ona ulaşmam, o bana ulaşır. Sevgilimin soyadını bilmem, bilmek de istemem. O açık adresimi, telefonlarımı bilir ve günün, haftanın beklenmedik zamanlarında beni arar. İki elim kanda da olsa telefondaki çağrıya uyar, kararlaştırdığımız saatten önce buluşacağımız mekânda yerimi alırım. Ben legalim, o ise illegaldir. Bunun gerektirdiklerini yerine getirir, onunla illegalleşirim. İlk karşılaşmamızdan bu yana kural şaşmaz biçimde işler. Kimi zaman sevgilimin adının uydurma bir ad olabileceğini düşünür, öteki bağlantılarını merak ederim, ama o kadar işte; merak ettiğim konuları bir sonuca bağlamadan hızla kafamdan kovmaya çalışırım.

Elimde olmadan da olsa ona zarar vermekten korkarım. Birlikteliğimizin büyüünün bozulmasını hiç istemem. Serüvenin bitmesini hiç. Serüven heyecanımı, aşkımlı ve düşlerimi kamçılar. Beklenmedik zamanda gelen bir telefon bulunduğum yerden başka kentlere, başka kentlerin varoşlarına, kahvelerine sürükler beni. Sevgilim mi benim oltama takıldı, yoksa ben mi sevgilimin oltasına takıldım, çok emin değilim ve bunun fazla bir önemi yok. Yumurta tavuktan, tavuk yumurtadan çıkar. Bu gerçek bir açmazda boğulmamı, günün telâşlı koşuşturmasında kaybolup gitmemi önler. Hayatın şaşmaz akışına onunla tutunurum. Yoluna yoldaş, yoluma yabancı olurum.

Dediğim gibi, sevgilimle ara sıra buluşuruz. Benim yürüyeceğim yollar, tanıyacağım insanlar, onun bitirilecek önemli işleri vardır. Anlayışla karşılarım. Çok kişi farkında değildir: Şunun şurasında biraz huzurumuz varsa sevgilim ve arkadaşlarına borçluyuz. Ve elbette, ilişkileri çok karanlık olan öteki nöbetçilere! Dünya ve ülke sorunları her gün biraz daha fazla sevgilimin omuzlarına yüklenir. Sevgilimse, dünya ve ülke sorunlarıyla birlikte benim omuzlarıma. O, dünyanın kötüye gidişinden, ekolojik dengenin bozulmasından, siyaset-mafya-bürokrasi üçgeninde çevrilen kirli işlerden, Türkiye'nin çöle dönüştürülmesinden etkilenmez. Yüzünde gülümsemesi eksilmeyen sevgilim benim umudumdur da.

Ondan 'sevgilim' diye söz ediyorsam, bu bildik bir sevgililik durumu değildir. Birbirimizi dayanıl-

maz bir tutkuyla arzulasak da sevişemeyiz. Ama ayırlamayız da. Birbirimiz için sığınılacak birer limanız. Birbirimize sığınacağımız zamanlar içimizde büyüyen küçülen kara deliklere, ülkemizde kopan fırtınalara bağlıdır. Evlerde, sokaklarda, alanlarda, insanlar arasında, derinlerde bir yerlerde saklı kalan, başkalarının dokunamadığı (çok zaman kendi kendimize bile itiraf edemediğimiz) duygulara, düşüncelere dokunur, içimizde bize yabancı olan kadın ve erkeği uyandırır, onarır, küçük bir kıvılcımla kanımız ateşlenmiş olarak hayatın farklı alanlarına savruluruz. Sevgilimle açık denizlere yolculuklar yapar, uzak sevinçlerin, yakın hüznünlerin anafonda sarsak kulaçlarla küçük adalara çıkarız. Bazen etkileyici bir konuşmam, bir şakam, bir eleştirim onu duvarlarından, demir adamlarından, sıkıntılarından uzaklaştırır. Yaşantımdan getirdiğim çizgilerle, yüzlerle, sözcüklerle yumuşak tenine dokunurum. Sözcüklerle söyleşerek sevişiriz. (Siz, küçük parçalarınız olan kaç kişiyle sözcüklerle söyleşerek sevişebilirsiniz?)

Sevgilim beni her buluşmamızda bir öncekinden daha genç ve yakışıklı bulur ve bunu neye borçlu olduğumu sormadan yapamaz. Beni tepeden tırnağa iyice süzer, giysilerimin uyumunu kontrol eder ve gözlerini gözlerime dikerek, "Bunu nasıl başarıyorsun?" diye sorar. "Bir bardak süt, bir bardak portakal suyu," olur bu soruya yanıtlım, her defasında. O bana belli etmez ama değişmez ilk yanıtlımdan sonra yeni başlayan bir güne, belki de gecelere, benim başladı-

ğım gibi başladığını tahmin edebiliyorum. Sevgilimin uzun saçları bazen sarıya, bazen kızıla kaçır, saçlarını bazen sol yanına atar, bazen toplar. Kızıl saçlarından daha çok hoşlanırım, kızıl saçları bana nedense 'Kızıl Emma'yı anımsatır. Saçları kızılsa ve mevsim sonbaharsa, bilirim ki İstanbul'dayızdır. İstanbul'da Cafe Su'da ya da Dersaadet'te. Artık kanıksadığım soruyu da yanıtlamış, son buluşmaya göre biraz kilo aldığını söylemiş ve duvardaki afişlere göz gezdirirken bulurum kendimi. Kentler, mekânlar, afişler, duvar yazıları, gazete haberleri bizi tamamlar. Dışarıda akıp giden yoksul hayatın çığlıkları kulaklarımızı sağır eder. Binalar, insanlar üzerimize yürür, dışarıda bir dünya parçalanır, içeride yeni bir dünya kurulur. Bunlar olmadan iki kişi de olsak eksikizdir. O olmadan büsbütün eksikimdir.

Sevgilimi kendime en yakın bulduğum zamanlar, önümde soyunup üzerine rahat bir giysi geçirdiği zamanlardır. Saçları kızıldır ve biz, bir örgüt evindeyizdir. Bir baskın olasılığına karşı şaşkıncu biçimde rahatımdır. Sevgilim benim bakışlarımdan uzak soyunmuş ve gelip yanıma uzanmış, edebiyattan, sanattan, aşkı ve devrimin partisinden konuşuyoruzdur. Ben, benden bekleneceği gibi aşk fraksiyonundan, o ise devrim fraksiyonundandır. Aşk devrimi, devrim aşkı, biz birbirimizi çekeriz. Bu da fiziğin ve hayatın kurallarına uygun işler. 12 Eylül öncesine dönmeyiz, popülist politikacıları çürüttüğümüz için de üzülmez.

Sevgilim her buluşmamızda beni bir öncekinden daha genç ve yakışıklı bulur ama sık sık bir alandan başka bir alana, bir kentten ötekine geçtiğimi, her çeşit sigarayı uç uca eklediğimi, bazı sabahlar çirkin kadınlara uyandığımı ve 'San Giovanni'ye Mektuplar' adlı uzun bir öyküye başladığımı bilmez. Otuz dokuz yaşındayım, yolun yarısını geçtim. Hayatıma giren kadınlar ve edebiyatçı arkadaşlarım arasında kötü bir şöhretim var. Bana sevgilimin kim olduğunu söyleyin.

Özcan Karabulut

BELKİ DE KAYBEDEN ZAMAN

"Yazmak, bir yanıyla intiharın kıyısında dolaşmak, bir uçurumun başında dans etmek, bir yanıyla küçük bir yelkenliyle açık denizlere açılmak gibi bir şey. Derinlerde çözemediğim bir şey var, beni kendine çeken. Derinlerde, çok derinlerde ama. Yazmasanız olmuyor, yazdığınızda da bir süre sonra her şey eskisi gibi yeniden başlıyor. Galiba rahatsızım. Her öykü öncesinde böyle olur. Neden, kimden rahatsızım, bu soruları yanıtlamak kolay değil. Belki bu sorulara yeni yanıtlar bulmak için yazıyorum, size içimi dökmek, İtalya'da yalnızlığımı varlığınıza ek-siltmek için belki de." Öykücü Özcan Karabulut böyle diyor, farklı bir öykü anlayışı, farklı bir sesle hazırladığı yeni kitabının bir yerinde. Klasik öykü sınırlarının dışına taşan, öyküyle anı, anıyla günce arasında gidip gelen, birbirine geçişli, tümünden bakıldığında birbirini tamamlayan metinler var *Belki de Kaybeden Zaman*'da. Daha önceki öykülerinden tanıdığımız damıtılmış, akıcı, şiirsel anlatımı ve çoğu günlük yaşamın malzemesiyle yoğrulmuş konularıyla, yazılanla yaşananın, kurmacayla gerçeğin birleştiği bu öyküler *Özcan Karabulut*'u farklı söylemiyle öne çıkarıyor ve onu Türk öykücülerii arasında seçkin bir yere oturtuyor.

Kapaktaki resim: TIM O'BRIEN

ISBN 975-510-876-9

9 789755 108766 >